

[H. P. Johansen.]

ligefrem er egnet til at fremkalde en vis Mistillid til Dommerstanden paa dette Omraade. Jeg tænker her paa, at det er den samme Dommer, som har afsagt en Kendelse, den samme Embedsmand, der skal afgøre, hvorvidt Sagen kan genoptages eller ikke. Forholdet vil meget ofte blive det, at den Person, som ønsker sin Sag genoptaget, paa Forhaand staar med nogen Kritik, for ikke at sige Mistillid, over for den Dommer, der har afsagt den omstridte Kendelse, og faar han Afslag paa sin Begæring om Sagens Genoptagelse, vil han finde ud af, at det nok ligger i, at det er den paagældende Dommer, som ikke vil indrømme sin Fejl. At det som Regel ikke er Spørgsmaalet om Fejltagelse eller ikke Fejltagelse, men hvorvidt der er kommet nye Oplysninger ind i Sagen, vil den paagældende næppe erkende. Nu er det muligt — det er i hvert Fald blevet sagt —, at der her ofte er Tale om „vanskelige“ Personer, som staar med en sygelig Indstilling over for en eller anden Sag og derfor hverken bøjer sig for den ene eller den anden Afgørelse. Det er endda blevet hævdet — det er Retsplejeudvalget, der har udtalt det —, at selv om man oprettede tyve forskellige Appeldomstole, uafhængige af hinanden, vilde det endda være virkningsløst over for saadanne Personer. Det gælder naturligvis i mange Tilfælde, men sikkert ikke i alle; der kan sikkert ogsaa forekomme saadanne Forhold, at det er tænkende Mennesker, som ønsker en Sag genoptaget, fordi de skønner, at der er kommet nye Synspunkter Sagen vedrørende frem, eller Synspunkter, som ikke har været tilstrækkeligt fremme, da Sagen første Gang var til Behandling. Jeg tror alligevel, at man som almindelig Regel kan fastslaa, at selv hvad man i den Forstand kalder „vanskelige Personer“ lettere vil slaa sig til Ro med en Afgørelse, naar det er en ny Instans, der har afvist Genoptagelsen, og de vil se med mere Tillid paa det, her er foreslaaet. Jeg maa ogsaa mene, at det absolut er en Fordel for Dommerstanden at faa indført den nye Ordning, en Fordel for den enkelte Dommer, at andre end han selv skal afgøre, hvorvidt den Sag, han havde med at gøre, skal kunne genoptages eller ikke.

Saa vil jeg tilføje, at selv om Virkningen af Lovforslaget kun var denne, at man skabte større Tryghed i Befolkningen paa dette Omraade, var der ogsaa opnaaet noget af Værdi herved. Men jeg tror paa, at man naar et Resultat yderligere. Jeg tror paa, at man naar til en større Retssikkerhed derved, at det er nye Personer, som kom-

mer til at se paa Sagen, Personer, der ikke paa Forhaand har hæftet sig ved et bestemt Synspunkt, har taget Standpunkt til Sagen. Jeg synes, at der ligger en væsentlig Betyggelse i, at Spørgsmaalet om Genoptagelse af Retssager henlægges til en Appelret, der ser med det, man i denne Forbindelse kalder „friske Øjne“ paa Sagen. Mon det alligevel ikke vil gaa saadan, at det store Flertal af Dommere vil give Tilslutning til den Opfattelse, naar Bølgerne om Lovforslaget har lagt sig noget? At Befolkningen vil have Sympati for denne Del af Lovforslaget, nærer jeg ikke den fjerneste Tvivl om.

Men saa er der et andet Hovedpunkt, som Lovforslaget indeholder. Det tilsigter en saadan Ordning, at det ikke udelukkende bliver Dommerne, som bliver Disciplinærmyndighed over for en Kollega, men at det bliver en Appelret paa 5 Medlemmer, hvoraf to er Lægmand, der skal afgøre, om Dommeren er optraadt paa utilbørlig Maade i Retten. Det er vistnok denne Del af Lovforslaget, der har fremkaldt baade den meste og tillige den skarpeste Debat. Jeg har gjort Forsøg paa at følge de Indvendinger, som er gjort over for denne Del af Lovforslaget, men synes, at der i Virkeligheden ikke er fremkommet reelle Indvendinger mod det foreslaaede.

Derimod har man i Diskussionen antydet et og andet, f. Eks. at det var særlige Interesser, der skulde varetages gennem Lovforslaget — hvilke Interesser har man ikke talt om —, særlige Fag, der skulde tages Hensyn til, eller at det var Dommere med en særlig Indstilling, der ønskedes udnævnt; men alt dette er i Virkeligheden kun Talemaader, der som oftest er Udtryk for, at der ikke just er Overflødighed af saglige Argumenter.

Jeg maa mene, at der ikke kan fremføres saglige Indvendinger imod det Princip, at det ikke udelukkende bliver Dommere, der skal bedømme Kollegers Adfærd i Retten. Jeg formener, at det er et saa anerkendt Princip herhjemme, at det kommer man til at bøje sig for ogsaa paa dette Omraade. Nu er det selvfølgelig rigtigt, at en Dommer har en vanskelig Gerning at udøve og derfor skal være uafhængig, naar han udøver den, og det er rigtigt, at Dommere kun bør kunne afsættes af en uafhængig Domstol, men alle disse gode og gamle Bestemmelser er der jo heller ingen, der rører ved; i hvert Fald rører Lovforslaget ikke ved dem.

Jeg vil gerne understrege, at Dommerstanden jo faar en væsentlig Repræsen-